

Entrevista: Laura Paulson. La directora sènior del departament d'art contemporani de Christie's analitza l'actual situació del mercat

“A Espanya falta una escena artística real”

Violant Porcel
NOVA YORK. SERVEI ESPECIAL

Aquest any l'art contemporani s'ha implantat a l'Olimp del mercat. Analitzem el fenomen amb Laura Paulson, directora sènior del departament d'art de postguerra i contemporani de Christie's Nova York, sala decisiva del sector. A més, ha treballat a Sotheby's. Compta, doncs, amb més de 25 anys d'experiència en l'àmbit de les subhastes d'art.

Quines són les vies per aconseguir obres en una licitació?

L'essencial consisteix a tenir bones relacions i conèixer a fons el mercat. El nostre procediment habitual és fixar-nos en les tendències i en les obres més cotitzades del moment. Llavors parlem amb els museus i particulars amb qui tenim relació i els recomanem que venguin els objectes a demanda. Amb els nous clients l'ambient es torna molt competitiu, ja que quan un col·leccionista té una peça important demana l'opinió a 2 o 3 cases de subhastes. Si ets capaç d'establir un nivell de credibilitat amb ell, en molts casos t'atorgarà l'exclusiva per vendre la seva col·lecció. També és freqüent aconseguir material a través dels llegats. Quan comença la venda ja coneixem els compradors potencials. El que sorprèn és el preu al qual a vegades són capaços de pujar.

Sotheby's, a finals dels 80, per tal d'aconseguir millors obres, ¿va oferir als consignadors garanties de compra de les peces encara que no es venguessin, amb Christie's que s'hi va afegir de seguida?

Sí. Resulta normal donar garanti-

Laura Paulson (a la imatge de la dreta) és tot un referent en el món de les subhastes a Nova York ■ THE CITY REVIEW

es en el cas de les grans consignacions. Nosaltres ho acabem de fer amb la Judd Foundation per a la licitació de maig, on veníem 26 lots de l'artista. Però darrerament la gent vol rebre garanties per a obres individuals i això també ha provocat una gran rivalitat entre les cases de subhastes. És una cosa que ens obliga a prendre un risc econòmic fort.

¿Han canviat molt els col·leccionistes d'art contemporani amb els anys?

A mitjans de la dècada dels 80 es limitaven bàsicament a ciutats com Los Angeles i Nova York, amb un parell a Alemanya. Ara el quadre del col·leccionisme s'ha tornat més global i hi influeix molt el fenomen de les fires d'art. El 70 per cent de compradors que gasten sumes molt altes són americans: pensi que hi ha gent jove que és capaç de pagar de 5 a 10 milions de dòlars per una peça. En canvi,

quan parlem de 50.000 a un milió de dòlars, ja s'hi afegeixen col·leccionistes europeus i asiàtics.

Singapur, Taiwan i Hong Kong són àrees actives des de fa temps. L'Índia és un territori emergent, no posseïa tradició col·leccionista, però ara que té poder adquisitiu l'ha entès com un estatus de luxe i hi ha artistes locals que han assolit un milió de dòlars...

En efecte. I, com sol passar, de moment aquests països adquireixen el seu propi art, però acabaran internacionalitzant-se.

Per què ha pres tanta força el col·leccionisme?

Perquè hi ha diners i temps lliure, llavors en molts casos es pren l'art com un joc social. Aquest fenomen es relaciona amb els de la moda, la roba, els cotxes, els rellotges, una generalització que no ajuda gaire més enllà de la conjuntura, ja que els seus protagonistes són perso-

nes que demà poden prendre una altra direcció. Existeix una nova generació de nivell econòmic elevat que no aprecia col·leccionar art amb profunditat, està acostumada a rebre gratificacions immediates i és capaç de competir a preus altíssims per un artista i després no tornar-lo a comprar. Això converteix el mercat de l'art en imprevisible i és perillós per als creadors joves que pugen com l'escuma i llavors, sense una posició sòlida, resulten vulnerables.

Parli'm de noms d'artistes de l'Estat espanyol...

Els últims anys han guanyat molt, però l'art espanyol encara continua sent silenciós en el món. Circulen noms: Susana Solano, Cristina Iglesias, Jaume Plensa o Juan Muñoz, però no és el mateix que el que passa en l'art italià o en l'alemany. Segurament a Espanya falta una escena artística real.

L'Orquestra Simfònica de Joves recupera Enric Morera

Gemma Aguilera
PRADA DE CONFLENT

Dirigits pel mestre Salvador Brotons, una setantena de joves d'entre 14 i 26 anys són a la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) fent els darrers assajos per al concert gratuït que oferiran demà dijous a l'abadia de Sant Miquel de Cuixà, a les 21 h. Serà la tercera presentació en públic de l'Orquestra Simfònica de Joves Intèrprets dels Països Catalans, que aplega músics provinents d'arreu dels territoris de parla catalana.

La selecció d'algunes peces que s'interpretaran respon a la voluntat dels impulsors de l'Orquestra de treure a la llum progressivament el patrimoni musical “oblidat” dels Països Catalans: “Amb el programa de demà recuperem tres obres del compositor Enric Morera, que es van interpretar per darrera vegada el 1894. Després van quedar en un arxiu, fins que les hem copiat i editat per adaptar-les. Són peces curtes, però despertaran un gran interès molt més enllà del concert”, assegura Brotons. També s'interpretarà una serenata de Richard Strauss i *Romeu i Julieta* de Txaikovski, així com una sardana d'Eduard Toldrà i una altra de Pau Casals. Durant l'audició, s'enregistrarà un disc que es posarà a disposició d'institucions públiques i privades perquè el donin a conèixer, tot i que no estarà a la venda en botigues.

El 2007, els joves músics treballaran peces també oblidades del compositor mallorquí Baltasar Samper. L'Orquestra tindrà seu permanent a l'edifici Pau Casals, a Prada, i oferirà entre dos i tres concerts cada any. ■

ElComentari

Ignasi Aragay
iaragay@avui.cat

Dues polèmiques d'estiu: del Museu Picasso a Günter Grass

Recapitem les polèmiques culturals de l'estiu. La primera, la del nou director del Picasso. La pregunta és: qui ha de manar en les institucions de cultura, els gestors dels diners o els gestors de les idees? Els diaris, per sort, encara els dirigeixen periodistes, tot i que s'hagin de barallar amb el qui fa els números. Les universitats tenen rectors elegits entre els seus catedràtics, les escoles les porten els mestres i les bibliote-

ques, els bibliotecaris. Les acadèmies i els col·legis professionals estan regits pels acadèmics i pels col·legiats. Les millors editorials són les que tenen al capdavant editors. I així etcètera. La cultura ha d'estar en mans de la gent de cultura, no per un sentit gremial, sinó per sentit comú. No per elitisme, sinó per eficàcia intel·lectual. No per esnobisme, sinó per arribar a tothom: el savi de veritat és el que sap explicar-se planerament.

Em sembla, per tant, que hauríem de retornar la figura del gerent al seu lloc, per sota del director cultural. La legítima i saludable voluntat política de treure el màxim rendiment social a un equipament públic no pot passar al davant de l'essència creativa i educativa que ha de regir tota institució cultural. El CCCB i el Macba no serien el que són sense els seus directors, ni tindrien la repercussió pública que tenen.

El que necessitem no són gerents, sinó figures intel·lectuals de la talla del Nobel alemany

La segona polèmica ha estat la de Günter Grass. A veure, que hagi trigat sis dècades a confessar el seu pas per les SS no treu ni un bri de qualitat literària a la seva obra. I la confessió, ni que sigui tardana, reconfirma el seu compromís moral, tant amb Alemanya com amb Europa i el món sencer, per superar la barbàrie nazi. No crec que la coherència sigui un valor absolut, però en el cas del Günter Grass adult és un fet lloable i d'agrair.